

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Idy Hanzelovej a JUDr. Jany Zemkovej, PhD. v právnej veci žalobcu: **Ing. I. T.**, J. č. X., B., zastúpený advokátom: JUDr. E. Š., H. č.X., B., proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Nová ulica č. 13, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. IX/256/716-7157/2004/142-r zo dňa 23.09.2004 a o odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/165/2005-41 zo dňa 13.06.2007, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/165/2005-41 zo dňa 13.06.2007 **potvrzuje**.

Žalobcovi sa právo na náhradu trov odvolacieho konania **neprižnáva**.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave vydal rozsudok č.k. 2S/165/2005-41 zo dňa 13.06.2007, ktorým zamietol žalobu, na základe ktorej sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. IX/256/716-7157/2004/142-r zo dňa 23.09.2004, ktorým potvrdil rozhodnutie vydané Mestom Banská Štiavnica – platobný výmer č. 616 zo dňa 02.03.2004, ktorým bola vyrubená žalobcovi a jeho manželke daň z nehnuteľnosti za rok 2004 vo výške 1 413 Sk.

Krajský súd rozsudok zdôvodnil tým, že daňovníkovi bola vyrubená daň z nehnuteľnosti vo výške 1 413 Sk v súlade so zákonom č. 317/1992 Zb. v spojení so Všeobecne záväzným nariadením (VZN) Mesta Banská Štiavnica č. 4/2003. Žalobca namietal v žalobe porušenie § 48 ods. 4 písm. d/ zákona č. 511/1992 Zb., avšak zákon č. 511/1992 Zb. v čase vydania správneho rozhodnutia uvedené

ustanovenie neobsahoval. Ročné sadzby dane z nehnuteľnosti boli stanovené Mestom Banská Štiavnica v súlade so zákonom č. 317/1992 Zb., pričom bola využitá zákonná možnosť na zvýšenie ročných sadzieb dane z nehnuteľnosti tak, že za záhrady a zastavané plochy a nádvoria prišlo k zvýšeniu o 100% a zo stavby rekreačných chat prišlo zvýšenie 50%. V konkrétnom prípade prvostupňový súd nezistil nezákonnosť rozhodnutia právnych orgánov a z tohto dôvodu žalobu zamietol podľa § 250j ods. 1 O.s.p.

Proti predmetnému rozsudku podal žalobca odvolanie dôvodiac tým, že prvostupňový súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, čím porušil § 46 ods. 4 písm. d/ zák.č. 511/1992 Zb. a § 3 a § 39 Občianskeho zákonníka. Súd pri svojom rozhodovaní nevzal do úvahy, že nebolo vykonané miestne zisťovanie žalovaným, ako je to s občianskou vybavenosťou v predmetnej lokalite, čím prišlo k porušeniu § 132 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.).

Uvedeným postupom krajského súdu sú podľa žalobcu dané odvolacie dôvody § 205 ods. 2 písm. d/, f/ O.s.p. a s poukazom na uvedené požiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, zároveň žiadal o pripustenie dovolania podľa § 238 ods. 3 O.s.p.

K podanému odvolaniu sa vyjadril žalovaný písomne dňa 07.09.2007 tak, že k námietke žalobcu, že zo strany žalovaného nebolo vykonané miestne zisťovanie vo veci občianskej vybavenosti predmetnej lokality konštatuje, že uvedené nie je v jeho právomoci, keďže mu takéto právomoci nevyplývajú zo zák.č. 150/2001 Z.z. o daňových orgánoch. V rámci daňového konania je žalovaný oprávnený posudzovať vec a rozhodnúť o nej len v intenciách vyššie citovaného zákona, t.j. či predmetná daň, resp. poplatok bol vyrubený v správnej výške a v súlade s právnymi normami. Daňové riaditeľstvo v žiadnom prípade nemá zákonom stanovenú kompetenciu v oblasti kontroly rozpočtu obce, rozhodovania o jeho čerpaní, príp. posudzovania jeho účelnosti, využitia prostriedkov obce pri budovaní občianskej vybavenosti tak, ako sa domnieva žalobca.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol žalovaný Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky zamietnuť odvolanie žalobcu a zaviazat' ho znášaním trov konania zo svojho.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, o odvolaní rozhodol bez pojednávania podľa § 250ja ods. 3 veta prvá O.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech.

Podľa § 46 ods. 4 písm. d/ zákona č. 511/1992 Zb., o správe daní a o zmenách v sústave územných finančných orgánov, (v znení účinnom v čase vydania prvostupňového rozhodnutia), odvolanie musí obsahovať uvedenie rozporu s právnymi predpismi, skutkovým stavom, alebo inými dôvodmi, ktoré preukazujú nesprávnosť alebo nezákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávnych vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a právnych záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Fyzické a právnické osoby, štátne orgány a orgány miestnej samosprávy dbajú o to, aby nedochádzalo k ohrozovaniu a porušeniu práv z občianskoprávnych vzťahov a aby sa prípadné rozpory medzi účastníkmi odstránili predovšetkým ich dohodou.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka je neplatný právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu, alebo sa obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúvajú sudy na základe žalôb, alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t.j. najmä s hmotnými a procesnými administratívnymi predpismi.

Konanie v správnom súdnictve je ovládané dispozičnou zásadou, znamenajúcou, že súd preskúma napadnuté rozhodnutie len v medziach a rozsahu určenom žalobcom. Súd teda nemôže z vlastnej iniciatívy prejav žalobcu nahradiť a sám vyhľadávať možné právne vady napadnutého rozhodnutia. Základným predpokladom konania je žalobcovo tvrdenie, že napadnutým rozhodnutím bol ukrátený na svojich právach. Zo žaloby musí byť zrejmé, v ktorých častiach a z akej stránky má súd napadnuté rozhodnutie skúmať. Žalobca musí poukázať na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje tvrdenie o porušení zákona, ktorý musí však tiež konkretizovať, t.j. že správny orgán porušil vydaním rozhodnutia konkrétny zákon alebo iný právny predpis a to poukázaním na konkrétne ustanovenie právnych predpisov hmotného alebo procesného práva. V tomto prípade je konanie koncentrované, čo znamená, že žalobca môže žalobné body rozširovať len do konca lehoty na podanie žaloby. Na žalobné body, ktoré boli uplatnené neskôr, súd nemôže prihliadať.

Nové skutočnosti, ktoré žalobca uviedol až v žalobe na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu (resp. v odvolaní proti rozsudku) a neuplatnil ich už v správnom konaní, nemôžu byť samé o sebe dôvodom pre zrušenie správneho rozhodnutia.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací dospel k záveru, že námietky odvolateľa vznesené v odvolaní nie sú dôvodné a preto podľa § 219 O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 veta prvá O.s.p. napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave potvrdil z dôvodu jeho vecnej správnosti.

Je nesporné, že v danej veci bola žalobcovi vyrubená daň z nehnuteľnosti na základe jeho daňového priznania za nehnuteľnosť, ktorá žalobcovi slúži na rekreačné účely. Základná ročná sadzba dane z nehnuteľnosti za rok 2004 bola stanovená Všeobecným záväzným nariadením Mesta Banská Štiavnica č. 4/2003 v celkovej výške 1413 Sk. V tomto prípade došlo k určeniu dane za zastavané plochy a nádvoria vo výške 0,20 Sk a za stavby rekreačných chát 4,50 Sk. Zároveň

uvedeným nariadením Mesta Banská Štiavnica došlo k zvýšeniu koeficientu, ktorým sa násobí základná sadzba dane a ktorý bol pre Mesto Banská Štiavnica určený 3,5.

Žalobca v žalobe aj v odvolaní namietal nedostatočne zistený skutkový stav veci a porušenie § 48 zákona č. 511/1992 Zb. v žalobe. Až v odvolaní proti rozsudku krajského súdu namietal porušenie § 46 ods. 4 písm. d/ zákona č. 511/1992 Zb. Poukazujúc na citované ustanovenia zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 3 a § 39 Občianskeho zákonníka prvostupňový ani odvolací súd nezistili nezákonnosť preskúmaných správnych rozhodnutí.

Predmetný platobný výmer vydaný Mestom Banská Štiavnica č. 616 zo dňa 02.03.2004 bol vydaný v súlade so zákonom č. 317/1992 Zb. ako aj v súlade so Všeobecne záväzným nariadením Mesta Banská Štiavnica č. 4/2003. Odvolací súd nezistil žiadne pochybenia správnych orgánov, stotožnil sa so skutkovými zisteniami prvostupňového súdu. Skutočnosti uvádzané žalobcom v žalobe aj v odvolaní nemajú vplyv na samotné vyrubenie, resp. nevyrubenie alebo zníženie dane z nehnuteľností. Uvedené dôvody mohol a mal žalobca uplatňovať v rámci tvorby a schvaľovania predmetného VZN, kedy bolo možné na ne prihliadnuť. Kedže v rámci súdneho prieskumu je možné preskúmať len zákonnosť postupu a rozhodnutí správnych orgánov a nie podmienky, dôvody, ktoré viedli k prijatiu právnych predpisov, dospel Najvyšší súd k záveru, že je potrebné rozsudok vydaný Krajským súdom v Bratislave č.k. 2S/165/2005-41 zo dňa 13.06.2007 ako vecne správny potvrdiť (§219 O.s.p.).

Z dôvodu, že proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný (§ 246c O.s.p. veta tretia O.s.p.), nebolo možné vyhovieť žiadosti žalobcu o pripustenie dovolania.

Podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. rozhodol odvolací súd o trovách odvolacieho konania tak, že ich náhradu nepriznal žalobcovi, keďže v odvolacom konaní nemal úspech.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 29. mája 2008

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková